

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΦΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
 'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκοσα κι' ἕνα
 κι' ὄλο τὰ συνεηθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ·
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
 Γιὰ τὰ ξένα ἄμωρς μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ σ τ ῶ χ έ ρ ι .

*—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
 πρὸς δύο εἰκοσόφραγκα, κι' ἔπος ἀπ' ἔξω θέλει
 δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοδι Ματοῦ κι' ἔξη,
 συμμαχία θὰ μᾶς ἔξῃ.

'Ἐπτακόσα τέσσαρα, βάλε καὶ τριάντα,
 'στὸ Κουβέρνο τίποτε σοβαρὰ συμβάντα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—'Ω προσηφίλης Ἀθήνα, σὲ ξανατραγουδῶ...
 εἶκος· ἡμέρηκι εἶχα, κυρὰ μου, νὰ σὲ 'δῶ.

Ὅσα κι' ἄν 'πῆ γιὰ 'σένα
 καθένας κουσομπόλης,
 θὰ φαίνεσαι γιὰ 'μένα
 τῶν πόλεων ἡ πόλις.

'Ἡ βρώμα σου μὲ τρέφει
 κι' αὐτὴ μοῦ δίνει κέρι.
 Ζήτω, ψυχὴ μου, ζήτω...
 τῆς βρώμας τὴν κοιτίδα
 πρωτίστην τὴν κηρύττω
 τοῦ κόσμου Βασιλίδα.

'Στὴν Αἴγυπτο σὰν 'πῆγε, τοῦ κόσμου Βασιλῆς,
 κι' ὁ πρελλο-Φασουλῆς,
 δὲν 'πῆγαίνε 'στους τοίχους νὰ κἀν τὰ φιλά του
 γιὰτὶ πολλοὶ τοῦ 'λίγαν πῶς θάβῃρ τὸ μελιὰ του.

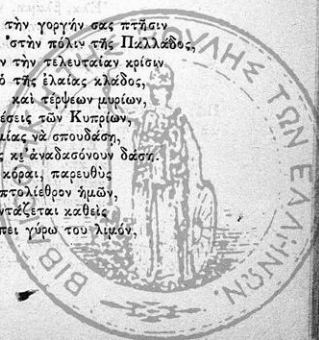
Κι' ἔλεγα μοναχός μου,
 Βασιλίσσα τοῦ κόσμου:

εθ' ἀξιώθω καὶ πάλιν ἀρτιμελής ὡς πρῶτον
 τὴν πόλιν νὰ πατήσω τῶν αἰώνιων φῶτων;
 θ' ἀξιώθω καὶ πάλιν νὰ κἀνω τὸ νερό μου
 'στους τοίχους τῆς Ἀθήνας, καταμεσῆς τοῦ ὁρόμου;»

Κι' ἰδοῦ, χρυσὴ μου πόλις, ὁ ξύλινος στομύλος
 σφριγῶν πατεῖ καὶ πάλιν
 τὴν γῆν σου τὴν μεγάλην,
 ποῦ πλημμυρῶν εἰς ὕδρον τὴν διαρρέει Νεῖλος,
 ποῦ τῆς ἐλευθερίας πνοὴ τὴν διαπνέει,
 κι' ὄλο τοιχοδιώκται τὴν βρέχουν Ἀθῆναίτοι.

Νεφέλικα σεῖς αἰώνιακι, μὲ τὴν γοργὴν σὰς πτήσιν
 εἶλατε πάλιν ὡς καὶ πρὶν 'στὴν πόλιν τῆς Πελλάδος,
 ὅπου σπουδαίως συζητοῦν τὴν τελευταίαν κρίσιν
 καὶ στεφανώνεσι μαθητὰς ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος,
 ὅπου τὸ σφρίγος τελευτῶν καὶ σφῆρων μωρίων,
 Ἰατρικὰ Συνεδρία κι' ἐκθέσεις τῶν Κυπρίων,
 ὅπου καθεὶς ὀρέγεται Ταμίαις νὰ σπουδάσῃ,
 καὶ φαλακρόνων κεφαλὰς κι' ἀνακασινοῦν διάση.

Ἐλάτε, κέραι, παρευθὲς
 μὲς 'στὸ πτολιέβρον ἡμῶν,
 ὅπου φαντάζεται καθεὶς
 πῶς βλέπει γύρω του λιμῶν.

ὅπου βυζαίνου Σειληνοὶ τῆς σταφυλῆς τὴν ράκη,
 κί' ἢ πολυστάφυλος Ἑλλὰς
 πατοῦσ' ἀγύμους σταφυλᾶς
 προόδους ψευδεγκυμονεὶ σὺν τῆς Σιρβίας Δράγα,
 καὶ τῆς κοιλίης τὸ φρούσκωμα κί' ἢ δρᾶσις τῶν ἀγῶνων
 ἄερας εἶναι καθάρως κί' ἀνεμογγᾶστρι μόνον.

Σπέυσσετ' ἐπιθεωρήσεις νὰ κυρτάξῃτε Στρατοῦ
 καὶ ν' ἀκούσατε ταμπούρα ραπακίτου ραπακτοῦ,
 καὶ μεγάλ' ὑπάρχουον φόβοι
 μήπως μείνη γιὰ τὸ ῥάρι
 καὶ τὸ πάλα ποῦ δὲν κόβει
 καὶ τὸ πένα ποῦ δὲν γράφει.

Ποιὰ κατεβαίνει
 ἄσπρη ντυμένη
 κί' ὄπλα βαστάξ ;

Κάνει πολέμου
 μὲ τοὺς ἀνέμους
 κί' ὄλο χρυστάξ.

Φέγγουον ἐλπίδες,
 λάμπουον λεπίδες,
 πράσσα θερίζονται.

Κί' ἀρμάδες θέλει
 γιὰ νὰ τῆς στέλλῃ
 νὰ καθαρίζονται.

Πάντα πλουσία,
 πάντα θασεῖα
 σὺν τὸν Ἡσαῦ,
 στιγμὴ δὲν κάνει
 μὲ Ντεληγιάννη
 βρονταῖς νισάφ.

Μὰ τόσα πλούτη
 σκορπᾷ, τσιφούτῃ,
 σ' ἕνα μπαρούτι,
 ποῦ κάνει τασάφ.

Ἔλα, Περικλῆ κασιδίη.
 νὰ στρωθοῦμε σ' οὐ γασσιδίη,
 καὶ ν' ἀρχίσωμε βρισιδίη.

Ἔλα, βλάμη, νὰ μὲ ἔρισῃ,
 ἔλα, βλάμη, νὰ σὲ ἔρισω,
 δίγως νὰ λιγοθυμήσῃς,
 δίγως νὰ λιγοθυμήσω.

Πῶς μετέθεσαν τὸν Πρέσβυ, τὸν Ρωμοῦνο μας τὸν Νάνο ;
 μὰ γιατί σ' τὴν Ἀμπατσιὰ δὲν ἱπῆραν τὸν Ρωμάνο ;

Ἔλα πῆς το κινάρα
 κί' ἀπὸ μῆνα μὴν τὸ κρύβῃς...
 κάθε μῆρα σοβαρά
 μ' ἔρωτοῦσε κί' ὁ Κεδιθῆς.

Ἦές μου πῆς μου τί συνέβη σ' αὐτὰς κλεινάς κοπροστεφάνους ;
 Ἦές μου, βρέ, καὶ γιὰ τὸ Στάλου τοὺς εὐέλπιδας ἱράνους.

Ἔμαθα πῶς συνεισεροῦν μῆσα κί' ἔξω κάθε τόσο,
 ὁδὸ χαρτοῦτα μὲ στερίλαια κί' ἐγὼ σκίπτομαι νὰ δῶσω,
 κί' ὄλοι λίνε πῶς τὸ κράτος σ' οὐ χρυσάρι βούτῃσε...
 εἶγεν κέδλα, πῆρεν κέδλα, καὶ μυριομπλοῦτις.

Ἐταξείδευα σ' τὸν Νεῖλο, Περικλῆ, μὲ Νταχαμπία,
 ὅταν μούπαν πῶς ἀγῶνις θὰ γενοῦν σ' τὴν Ὀλυμπία.

Ἦές μου, βρέ ταμπελαχάσι,
 ἔγιναν ἄληθινά ;
 γιὰτὶ στέκεσαι μουγγῶς
 σὺν τὸ στόμα τῆς Σφιγγῶς ;

Π.— Ἐγιναν, βρέ Φασουλλῆ,
 καὶ τῆς Ἀλτεως ὁ χάρος
 ἔως τῶρ ἀντιλαεῖ
 νέας νίκας διατόρους,
 κί' ἰθριάμβευσα σ' τὴν Ἄλτιν ἔλ' ἢ νέα γενεά,
 καὶ τὴν ἔβλεπεν ἡ γαστὴ δακρυσιμένη κί' ἰνεία.

Τότε κί' ἐγὼ παράφορος κί' ἰθουσιώδης ἔπικ :
 σὺ μόνον, νέα γενεά, πολίμα, τρέχε, κτύπα.
 Κάθε σακάτης παλαιῶς τὴν κεφαλήν ἄς κλίνῃ
 κί' ἄς ἐκαπλωθῇ σ' τὸν καρρενὲ μὲ καργιλε μαρκούτσι,
 μόνον τὴν νέαν γενεὰν ἀφήσετε νὰ πλύνῃ
 τὰ βρώμικα τῆς παλαιᾶς, ποῦ τόκοψε παπούτσι.

Ἐκείνη ν' ἀγωνίζεται γιὰ τῆς παλῆας τὰ γάλια,
 κί' ἔμεις χουζοῦρι, βρέ παιδιὰ,
 κί' ἔλῃς νὰ κόβομε κλαδιὰ
 νὰ κλαδοστεφανώωμε τῆς νέας τὸ κεφάλιμα,
 ὡς ποῦ κί' ἐκείνη σὺν κί' ἔμᾶς μὰ μῆρα νὰ γράσῃ
 καὶ νέα γενεά νάλθῃ μὲ ρώμην ν' ἀντιδράσῃ,
 καὶ τρεῖς ἐν ὄλῳ γενεὰς ἡ Νικη νὰ περάσῃ,
 καὶ τὴν τετάρτην τρέγουσα τὴν πέμπτην νὰ ξεράσῃ.

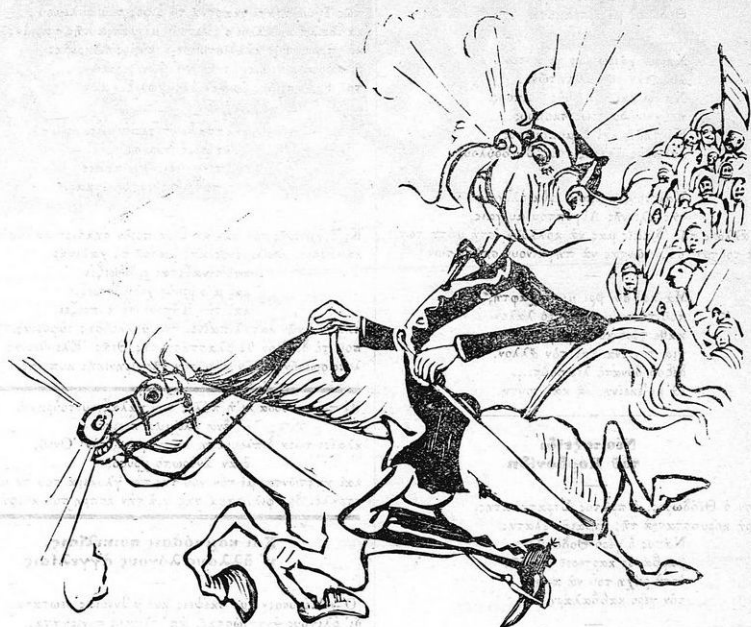
Ποῦ καὶ τὸν Στάη νάβλεπες σ' τοὺς ἀθλητὰς ἐκείνους !...
 τί κρέμα ποῦ κανεῖς ἐκεῖ δὲν τὸν ἔρωτογράφῃσε...
 σ' ὄλους τῆς νέας γενεᾶς ἰμοιράει κοτίνους,
 ἄλλ' ὅμως ἀστεφάνωτη καὶ τὴν παλῆὰ δὲν ἀφήσε.

Κορδομόνος, λυγρός,
 κί' ἀψηρῶν ἡλίου βέλη
 προσεφῶνε γλαφυρῶς
 τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξίτελη.

Νὰ τὸν ἐβλεπες σ' τὸν ἡλίο δίγως νὰ φορῇ καπέλο...
 χρειάζοτανε πινέλο
 νὰ τὸν ἔπερε μοντέλο.

Ποῖος λόγος, ποῖος ἔρωσ πρὸς τὸν κόντιον κί' ἀγάπη !...
 ἔπερε σ' τὴν Ἄλτιν νάσαι, μπουνταλά Φασουλλ— Ἀράπη,
 γιὰ νὰ νοιώσῃς ἐκεῖ πέρα πῶς τὸ βγαλῶν τὸ καρβέλι
 καὶ τί βάσανα καὶ κόπους κάθε μεγαλεῖο θέλει.

Στὸν ἰδρώτα βουτημένος
 καὶ βραβεῖα φορτωμένος
 καὶ στεφάνους ἀρετῆς
 ἦτο πρῶτος ἀθλητής.

Νέοι, γέροι και γυναίκες, όλοι τρέχανε κοντά,
τουδωσαν και μια πανέρα με κεράσια τροφαντά.
Λέγουν δε κι' ό Καββαδίας πως ήθελεσε να δράση
με τους άλλους εκεί πέρα,
κι' ανακάλυψε την πανέρα
δέν τους άφησε κεράσι.

"Ανοιξε την δρεζί του ζωοπάροχος άερας
και τό φρέσκο του Κρονίου και της Άλτεις ό χώρος,
κι' είς αυτόν άπενεμήθη της όρέξεως τό γέρας
ός φαγόντα κατά μόνας τή κεράσια κατακόρως.

Φ. — Χαίρω χαίρω, Περικλέτο,
πού 'δοξάσθηκαν έφίτο
των προγόνων μας οι χώροι
κι' όλ' οι ζώντες άθλοφόροι.

Χαίρω, πού κι' ό Στάης 'πήγε τή βραβεία να μοιράση
και τους έβγαλε και λόγον με παιδείαν και με σκέψιν,
χαίρω πού κι' ό Καββαδίας δέν τους άφησε κεράσι
κι' ούτε τίποτ' άπειυκαίον δέν του 'χάλασε την πίσιν.

Χαίρω χαίρω, πού κινούνται της Έλλάδος τή παιδιά
και μια μέρα τή κεράσια θά τή τρών με τή κουκούτσια,

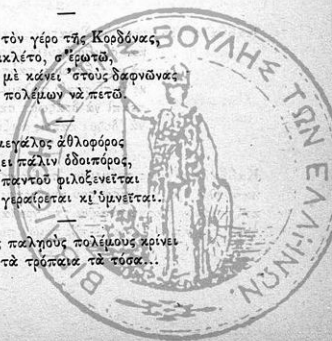
χαίρω, πούναι για βραβεία του κοτίου τή κλαδιά,
ίνω πρέπει 'στους νικώντας να μοιράζονται παπούτσια,
προς μικράν οικονομίαν ήμων όλων των γονίων,
των γονίμως γεννησάντων εις καιρούς άγώνων νέων,
και συχνάκις νηστευόντων για παπούτσια των γενναίων.

Τους άγώνας εύχαρίσως τους άκούω κι' εύφροσύνας...
μά τί γίνεται κι' έκείνος
ό μεγάλος άθλητής,
ό παππούς ό νικητής;

Για τόν γέρο της Κοδόνας,
Περικλέτο, σ' έρωτά,
πού με κάνει 'στους δαρφώνας
των πολεμών να πέτα.

Π. — Ό μεγάλος άθλοφόρος
τρέχει πάλιν όδοιπόρος,
και παντού φιλοξενείται
και γεράζεται κι' όρνείται.

Τους παλθούς πολέμους κρίνει
και τή τρόπανα τή τούσα...

ἀπ' Ἀθήνας εἰς Ἀγρίνι
Θεόδωρος μὲ τετρακόσκα.

Φ. —

Χαίρω χαίρω καὶ γι' αὐτόν,
ἀθλητὴν τῶν ἀθλητῶν.
Χαίρω καὶ γιὰ τοὺς λοιπούς,
πούχουν δράσας σκοπούς,
Κόντλης καὶ Σμπούλους,
καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς Συμβούλους.

Καὶ τοὺς πρέπειον οὐκ ἐλίγους
τῆς κλεινῆς Αἰγύπτου μίγαις,
μὲ τῆς ἄλλαις τῆς ἰδικαῖς μας νὰ κολλοῦν ὅτῃ μύτη των,
καὶ γιὰ τούταις συζητῶντας νὰ πηγαῖνον σπῆτι των.

Π. —

Μὰ καὶ σύ, βρὲ μιουγοῦσθη,
ποῦ τὸ στόμα σου τὸ λάλον
κάθε τόσο κόβει ράφει
γιὰ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον,
δεῖξου δυνατὸ λεμποῦτι...
νὰ καὶ ἱκεῖνη, νὰ καὶ τούτη.

Νεὸ ταξίδι τοῦ Κορδοβίνου.

Ἰδοῦ τον ὁ Θεόδωρος, ὁ πρῶτος Στρατηλάτης,
ἡ λυγρὴ κορμοστασιὰ τῆς γηραιᾶς ἱλιάτης.

Νάτος ὁ γέρο-Θεοδώρης...
βαρβάτος καρτερεὶ ντουρηῖς
ὅτῃ ράχη του νὰ πᾶρη
τὸν γέρο καββαλάρη.

Ἰδοῦ τον ὁ Θεόδωρος, ὁ θαλάσσιος ἀσπράγινης...
καββάλα, λεοντόκαρδε, ὅτῃ Τρίκαρδο παγαίνεις,
καββάλα πᾶς ὅτῃν Κατοχῆ, καββάλα ὅτῃν Κλεισοῦρα,
καββάλα καὶ ὅτῃν Κόπρανα, καββάλα καὶ ὅτῃ Γιοῦρα,
καββάλα τόσα κρύφια τοῦ κράτους φανερῶνεις,
καββαλικεῖεις χαίρεισαι, πιζέυεις καμαρόνεις.

Καββαλ' ἀπάνω ὅτῃν ἔντουρη
τοὺς κάμπους τριγυρᾶς,
καὶ ἀπὸ καμαράκις, Θεοδώρη,
καμαρωτὸς περῆς.

Καββάλα μὲ τοὺς λόγους σου τὸν κόσμο ξεκουφαίνεις,
καββάλα τὴν πολιτικὴν τοῦ μέλλοντος ὑφαίνεις.

Καββάλα λὶς γιὰ τοὺς Στρατούς, καββάλα γιὰ τοὺς Στέ-
και συμβουλευεῖεις ὅλους [λους,
νὰ κατεβάσωμε ταῦτις
καὶ ἀντι σπαθὶ πολεμικῆ
τσαπὶ νὰ δράζωμε σκαφτιᾶ
νὰ δώμε κάπως ροικιό.

Καββάλα ρίχνεις πρόχειρον ἵστους νηστικῶς τροφῆν,
καββάλα τρέχει πίσω σου κυριαρχῶς εὐδαίμων,
καὶ στίφουν διαφνοστήφανα τὴν γρατὰν κορυφῆν,
ὅπου τὴν ἀπεψίλωσε τὸ πῦρ τριῶν πολέμων.

Καββάλα σ' ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ μοῦ πῆς, καλέ μου,
πῶς ἔγινε τσαπὶ σκαφτιᾶ τὸ ξίφος τοῦ πολέμου;
καββάλα καὶ ἄλλοι σ' ἐρωτοῦν μὲ μάτια τῆς γαρδιάς,
καὶ προσρῶναι καλλίστομος ὁ κύριος Ἀκρίδας
ἀκριδοφάγους μαχῆτας πολέμων σοικῶν,
ποῦ τὰς ἀκρίδας ἔφρασαν ἐλέγγων ζενικῶν.

Ἀκατάβλητος ἱππεύεις,
διελάνεις παρσάγγας,
καὶ προχέεις θεραπείεις
τῆς πατρίδος τὰς ἀνάγκας.

Κεῖ ὁ ντουρηῖς σου σὰν νὰ ξέρη ποῖον σικῶναι καββαλάρη
καμαρόνεις κορδομῆνος καὶ μασσᾶ τὸ χαλινάρι,
καὶ τινάξεται καὶ ἀφρίζει
καὶ μ' ἀφροῦς χιλιμνιτρίεις
καὶ τὴν Κόπρανα κοπρίεις,
καὶ τὴν γῆν καταλιπαίνεις τῆς μελλούσης εὐφορίας,
ποῦ τὸ δένδρον θὰ βλαστήσῃ τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας
λιπασμῶν μὲ τὸν πλοῦτον τῆς εἰρηνικῆς κοπρίας.

Ἢ πρωτεύουσα καὶ ἡ πόλις τοῦ γαλάζιου τουρανοῦ
μ' ἓνα κλάμμα περισσὸ
κλαίει τώρα διπλωμάτη λατρυμῶν, τὸν Ὀνού,
ἓναν ἀνθρωπο χρυσό,
καὶ κυτῶντας μὲ τὸν νοῦ τῆς τῆν γλυκεῖα του τῆ μορφή
στελλεὶ δρῶ φιλημάτα τῆς γιὰ τὴν ἀσπρη του κορφή.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ «Διόνυσος», μὲ σκίψεις καὶ μ' ἐνοῖας νεοτάτας,
δι' ἐλίγους ἀναγκῶστας, ἀπ' ἐλίγους συνεργάτας,
μὲ τὴν γλώσσαν ἐλευθέρων τὸν Ὀκτώβριον θ' ἀρχίσῃ...
ὁ γνωστὸς Μπόιμ τὸν βγάξει μὲ τὸν Γιάννη τὸν Καμπύση.

Ἢ «Φιλίππων Κοινωνία», ποῦ μ' ἐνέργειαν θερμῆν
προσπαθεὶ τελειοῦς ἵππους καὶ ἰδοῦ πέρα νὰ μὲς κάμη,
μ' ἓνα κήρυγμα τοῦ κόσμου προκαλεὶ τὴν συνδρομῆν,
καὶ ὁ καθένας ἔχει χρεῖος ὅπως ὅπως νὰ συνδράμῃ.

«Σουηδικὴ Γυμναστικὴ», ταλειοτάτη, πλήρης,
μετῆρρας μετὰ σπουδῆς ὁ Πέππας ὁ Σουηθῆς,
ποῦ διευθύνει τὴν λαμπρὰν τῶν Γυμναστῶν Σχολῆν
μὲ συνέσει πολλήν.

«Ἀγῶνεις τοῦ Σουλίου», δρᾶμα σιφανωμῶν
τοῦ Χι Χρηστοβασίλη, καὶ μ' ἐμπνεῖσαι γραμμένον.

«Βαπίδες», ἦτοι τόμος τοῦ Νίκου Ζαχαρίου
μὲ ποίησαι ρεμβῶδη καὶ πλήρη μυστηρίου.

Ἢ τὸ ραφειὸν τοῦ Μπαλάσκα ποῖος πλοῦτος θρασμῶντων
τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας εὐθηνῶν καὶ ὠραιοτάτων,
μὲ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον τῆς κομψότητος ρυθμῶν...
δρόμος Γεωργίου Σταυροῦ, καὶ ἔχει τίσιερ ἀριθμῶν.

Τὸ γραφειὸν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς πριμανταρίας, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.